

גיליון 222

נעלה ונבנה

עמוד 2
תעלה הפרשה
ר' יונתן הלוי

עמוד 2
יעלה החיך

עמוד 3
יעלה הסטטוס

עמוד 3
מזמור לדוד
דוד סעדה

עמוד 4
הפרשה שלנו

עמוד 4
יעלה הסיפור

אימרת הרבי

מצווה היא מלשון צוותא, יחד. כלומר, על-ידי קיום המצווה, מתחבר יהודי עם הקב"ה בעצמו. וזה השכר הגדול והנפלא ביותר.

על כוס קפה

ע"י ג'ואן להא

זה קורה פעם בחודשיים בערך, בבית הקפה הקבוע שלנו. המלצרית כבר יודעת: לי הפוך חזק בלי סוכר, ולו – אמריקנו קר. אנחנו חברים כבר שלוש עשרה שנה, מאז הצבא, אבל לפעמים נדמה שהמרחק בין הכיסאות שלנו בבית הקפה גדול יותר מהמרחק בין תל אביב לנחלת אבותינו ביו"ש.

נו, הוא פותח כרגיל, מניח את הסמארטפון על השולחן כאילו הוא מניח פצצה מתקתקת, ראית מה כתבת בסטטוס שלך אתמול? אתה באמת מאמין שזה הפתרון? אני לוקח שלוק מהקפה. חם מדי. בדיוק כמו הטון שלו. אני לא רק מאמין בזה, אני עונה ברוגע (או לפחות מנסה), אני חושב שהמציאות לא משאירה לנו ברירה אחרת. אתם חיים בתוך קונספציה של שנות התשעים, בזמן שהמזרח התיכון כבר מזמן החליף את הדיסקט. מכאן זה מתגלגל. המילים "דמוקרטיה", "ביטחון", "צדק" ו"ריבונות" נזרקות לאוויר כמו כדורי פינג-פונג בטורניר סוער. הוא מדבר על הערכים שעליהם קמה המדינה, אני מדבר על הערכים שבזכותם היא תשרוד. הוא מצטט פילוסופים מאירופה, אני מצטט את המציאות מהשטח.

לרגע אחד, הקולות עולים. השולחן שליידנו משתתק. אני רואה את המבט שלו – הוא באמת ובתמים חרד לגורל המדינה. הוא רואה בי את זה שמוביל אותה לתהום. ואני? אני מסתכל עליו ורואה אדם הגון, פטריוט, שפשוט מסרב לראות את האמת הכואבת שמתחת לאף שלו. אתה יודע מה הבעיה שלך? הוא אומר, ומחייך חיוך מריר, שאתה בטוח שהשמש זורחת מהצד הפוליטי שלך בלבד.

והבעיה שלך, אני מחזיר לו, היא שאתה כל כך עסוק בלהיות 'צודק' מוסרית, ששכחת איך זה להיות חכם במציאות אכזרית.

ואז, פתאום, יש שקט. המלצרית מגיעה עם החשבון. אנחנו מתווכחים שוב – הפעם מי משלם את החשבון.

בסוף הוא מנצח (בפעם הבאה זה עליך, פאשיסט שלי).

כשאנחנו יוצאים מהמזגן לרחוב הישראלי הלוהט, הוא נותן לי טפיחה על השכם. נדבר בשבוע הבא? הוא שואל.

ברור, אני עונה לו.

וכשאנחנו נפרדים, אני מבין שזה אולי הניצחון הכי גדול שלנו: הידיעה שמתחת לכל המילים הקשות והתפיסות המנוגדות, פועם אותו לב שדואג למדינה הזו. אולי אנחנו לא רואים עין בעין את הדרך, אבל כל עוד אנחנו מסוגלים להסתכל אחד לשני בעיניים מעבר לשולחן הקפה, יש לנו סיכוי. כי בסוף, אחרי הכל, אנחנו לא רק שני חברים – אנחנו חלק מהפאזל שנקרא עם ישראל ואי אפשר להתעלם מזה.

שבת שלום ומבורך!

18:30

כניסת שבת:

19:45

צאת השבת:

20:25

ר"ת:

העלון יו"ל ע"י מטה "נעלה ונבנה" (מטה אדומים)

עורך ראשי: גולן שהם | עורכים: מיקי פרץ | חנה עובדיה | דוד סעדה

יש לכם זווית אחרת על נושא שעלה?

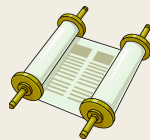
נשמח לקבל מכם מאמרים וטורי דעה לפרסום במדורי העלון.

האתר שלנו: www.mate-adumim.co.il | ווטסאפ: 052-3787080

דוא"ל: mate.adumim2025@gmail.com

תעלה הפרשה

ר' יונתן הלוי

כיצד קדושת השבת יכולה לחדש את הנפש, לתקן ריחוק רוחני ולהביא לקרבת אלוקים? הנתיבות של שילום בפירוש נפלא לפרשת תזריע

בפרשת תזריע, מבהיר ה"נתיבות שלום" את המשמעות הרוחנית של הצרעת כמחלה הפוגעת בנפש וביכולת הרוחנית של האדם.

בדבריו, מסביר הנתיבות שלום כי בפרשיות תזריע ומצורע האריכה התורה בעניין תורת המצורע וקרבתו. והרי בזמננו אין לנו כהן או קרבנות, ומה ניתן ללמוד מפרשיות אלו?

אונקלוס תרגם את המילים "נגע צרעת" כ"מכתש וסגירה", כלומר זוהי מחלה של סגירות, ובזוהר נאמר כי הכל סגור בפניו. הנתיבות שלום מתאר מצבים שהנפש סגורה במסגר, ומכף רגלו ועד ראשו של האדם הוא סגור ומסוגר, מוחו סגור, ליבו סגור ורגשותיו אטומים.

כה דבריו: "מוח יהודי ולב יהודי ורגשות יהודיים צריכים להרגיש ולהתעורר מכל דבר שבקדושה, וכאשר מגיעים הימים הקדושים - שבתות וימים טובים - הרי לב יהודי מתעורר בהם לה' יתברך, ואילו זה הלוקה במכתש - סגור ומסוגר הוא לכל דבר שבקדושה, ובכל הזמנים הטובים והקדושים העשויים לרומם נפשו של יהודי הוא אינו מרגיש מאומה, ואפילו בשבתות וימים טובים אין לו הרגשת קרבת אלוקים, שנלקח ממנו כל הטעם".

ממשיך הנתיבות שלום ומבאר את הפסוק: "והסגיר הכהן את הנגע שבעת ימים", העצה שהכהן נותן למצורע היא השבת, שבתוך שבעת ימים יש את יום השבת - כי הרי על ידי השבת, אפילו עבד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו, כי בשבת קודש יכול יהודי להתחדש כבריה חדשה, כפי הנאמר בספרים הקדושים שכל שבת היא התחדשות הבריאה, שכל הבריאה נהיית בריאה חדשה, ומכוח זה יכול גם כל יחיד להתחדש לבריה חדשה, ואפילו אם עבד עבודה זרה כדור אנוש יכול מכוח השבת להיות לבריה חדשה כקטן שנולד.

ממשיך הנתיבות שלום: ואם שבת אחת עדיין לא הועילה לו, התקנה היא "והסגירו הכהן שבעת ימים שנית", כמו שנאמר: "אלמלא שמרו ישראל שבת אחד מיד נגאלין", ובמקום אחר אמרו: "אלמלא שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין". והאמת שאם יהודי נכנס כולו בשלמות לקדושת השבת, והוא שומר שבת כהלכתה בכל המדרגות העילאיות של שבת, אז די לו בשבת אחת. אך יש מי שנתגשם כל כך, וגם בשבת אינו מסוגל להתעלות כראוי, שהוא רחוק כל כך, אז אדם כזה צריך 2 שבתות, ששבת אחת תפקידה "סור מרע", בו נחלץ מהרע, וכשממשיך לעבוד את ה' בבחינה זו כל השבוע, אז בשבת השניה מגיע למדרגה העליונה של שבת, שהיא "עשה טוב", ובה זוכה להגיע לשבת אחת הראויה שמכוחה מיד נגאלין.

וכך ניתן לפרש את הכתוב: "אם תשיב משבת רגלך... אז תתענג על ה'". זוהי המדרגה העליונה ביותר של שבת - להתענג על ה', וזהו תפקידו של יהודי בשבת, שישקיע את כל תענוגיו להתענג על ה', והמענג את השבת נהפך לו מנגע לענג, כי הענג בא מהפגמים שדמו נרתח לעבירה, והתיקון הוא כאשר משקיע את כל תענוגיו ב"אז תתענג על ה'". כמו שכתב המסילת ישרים שכל התענוגים שבעולם הם כאין וכאפס לעומת התענוג הזה, שיהודי זוכה להתענג על ה', וזה כל ייעודו של יהודי בעולמו, והדרך להגיע לזה היא בכוחה של השבת.

יעלה החיוך

מה אמר המטען לטלפון כשהוא היה ב-10%? "אל תדאג, אני איתך!"

איש מטייל עם כלב ברחוב, ניגש אליו בחור צעיר. - הכלב שלך נושר? - לא, מה פתאום! הצעיר מלטף את הכלב וחוטף בים קטן. - ה"י! אמרת שהכלב שלך לא נושר? - זה לא הכלב שלי...

המלמד בת"ת שאל שאלה ורק ילד אחד הצביע, המורה אמר: אני רוצה לראות עוד אצבעות, הילד: מה אני תמנון?

איש נכנס למרפאה של רופא שיניים ואומר, "אני חושב שאני פרפר לילה". רופא השיניים עונה: "אתה לא צריך להיות כאן. אתה צריך לראות פסיכיאטר". האיש: "כבר ראיתי פסיכיאטר". רופא השיניים אומר, "אז למה באת לכאן?" האיש: "כי הדלקת את האור".

יעצה הסטטוס

השנייה הזאת שאתה מסיים 'שמונה עשרה' וקולט שכל המניין כבר ב'עלינו לשבח'

אין רגע מתוח יותר מהשנייה שבה הגבאי מסתכל על הקהל ומחפש מי יעלה חזן

ראה הגבאי שעוד רגע שקיעה ועשירי עדיין חסר, והתפלל: 'ריבוננו של עולם, המצא לנו עשירי כשר אפילו יבוא בפיג'מה'

מבצע צבאי: להוציא לילד סוכרייה מהפה בדיוק כשהחזן מתחיל 'קדושה', בלי שהוא יצרח כאילו גנבו לו את הירושה

כשאתה מנסה להסביר לחבר שאינו דתי מה זה 'תיקו' והוא שואל מי ניצח בסוף

אמרו חכמים: 'הכל בידי שמים' חוץ מצינים ופחים', והוסיפו הגבאים: 'הכל בידי הגבאי חוץ מהשלט של המזגן שמישהו שוב החביא

מזמור לדוד מייסד המטה - דוד יחיאל סעדה

חברים יקרים, ה' עמכם.

"ואם דל הוא ואין ידו משגת ולקח כבש אחד אָשם לתנופה לכפר עליו ועשרון סלת אחד בלול בשמן למנחה ולג שמן" וּשְׁתֵּי תָרִים או שְׁנֵי בָּנֵי יוֹנָה אֲשֶׁר תִּשְׁגֶּי יְדוֹ וְהָיָה אֶחָד חֲטָאת וְהָאֶחָד עֹלָה." (ויקרא, פרק י"ד, פסוקים כ"א-כ"ב) אנחנו לומדים מפסוקים אלו שמצורע עני מביא "קרבת עני" ויוצא ידי חובה. והנה מגיע אדם עשיר ואומר קרבן מצורע זה עלי. היינו מצפים שהעשיר יביא את מה שהעני היה צריך להתחייב, שהרי העשיר רק "מחליף" אותו בתשלום. לשון הרמב"ם: עשיר שאמר קרבנו של מצרע זה עליו והמצרע היה עני הרי זה מביא על ידו קרבנות עשיר שהרי יד הנודר משגת. (משנה תורה, מחוסרי כפרה, ה', י"א).

אנחנו בעצם לומדים מפה את היסוד החשוב שכל ישראל ערבים זה בזה. כשאדם מקבל על עצמו אחריות על חברו, הוא לא רק "צינור להעברת כספים". הוא הופך להיות חלק מהסיפור. ברגע שהעשיר אמר "עלי", הקורבן נחשב כאילו הוא של העשיר עצמו. במילים אחרות אנחנו למדים מפה שערבות היא לא רק עזרה מבחוץ, אלא הזדהות פנימית. אם אני ערב לפלוני, אז האי טהרה שלו היא האי טהרה שלי. לכן העשיר רוצה לתת לקב"ה את המקסימום שהוא יכול לתת עבור הטהרה שלנו.

כשאנחנו באים לעזור לזולת, אנחנו לא צריכים לשאול מה הוא צריך כדי להתקיים?, אלא מה אני הייתי צריך אם חלילה הייתי במצבו?

העשיר לא נותן לעני את המינימום שהעני חייב, אלא את המקסימום שהעשיר מסוגל לתת.

בפרקי אבות נאמר כי התורה נקנית בארבעים ושמונה דברים, ואחד מהם הוא: "נושא בעול עם חברו". על כך כתב בעל ה'תפארת ישראל': "הן בטרחת הגוף והן בהוצאת ממון וכן בצער נפשו, על מה שקרה לו לחברו. וכן כשחסר לחברו בעניינים זמניים או נצחיים, לא יחוש מלהטריח את עצמו לייעצו, ללמדו לטובתו בעולם הזה ובעולם הבא".

יסוד הנשיאה בעול הוא היציאה מה'אני' אל נפש הזולת. אין זו עזרה חיצונית בלבד, אלא שותפות מלאה בצער ובקשיים שלו, תוך נתינה פיזית וממונית. יתרה מכך, חז"ל מלמדים שחיי עולם קודמים לחיי שעה – ולכן הנשיאה בעול כוללת את האחריות לרומם את החבר גם מבחינה רוחנית, ללמדו ולהדריכו, כדי שיזכה לקנות קנייני רוח נצחיים וייטב לו בעולם הנצח.

שנזכה לגאולה השלמה בקרוב ממש בחסד וברחמים רבים.

שבת שלום וכל הישועות!

